bobo

Nr. 9
Losse nummers f 1,45.
België 24 F.

verteld door Mies Bouhuys
getekend door Fiep Westendorp

De grote fluts

De vrouw neemt haar jas van de kapstok en trekt hem aan. Pim en Pom komen door de gang gehold en gaan op hun achterpootjes tegen de deur staan. Nee, Pim! Nee, Pom! roept de vrouw. Niet de deur uit. Het waait veel te hard.
Pim duwt met zijn pootje de brievenbus open en luistert. Hij knikt. Het oei-oeit, zegt hij. Pom kijkt naar de vrouw die een sjaaltje om haar hoofd knoopt. Wat kijk je nou, malle Zwarte? zegt ze tegen Pom.
Die rare lap, zegt Pom zachtjes. Dat verstaat ze niet, maar ze begrijpt Pom toch. Ja, wat dacht je, zegt ze, de haren waaien buiten van je hoofd! Pom schrikt en doet gauw een stapje bij de deur vandaan. Pim, nog altijd met zijn neus voor de brievenbus lacht zachtjes. Hihi… Ik zie haar al in haar blote kop thuiskomen! zegt hij.
Pas op! roept Pom, kom bij die brievenbus vandaan. Straks sta jij ook helemaal in je blote velletje, zonder één haar!
Hihi… zegt Pim en hij moet zó hard lachen dat hij heen en weer rolt op de deurmat. Ga eens opzij, Pim, zegt de vrouw, en zoet zijn. Ik ben zo terug. Maar Pim heeft de grote wind al een beetje in zijn kop zitten. Als de vrouw de deur opendoet, wipt hij vlug mee over de drempel. Pas op! Pas op, Pim! roept Pom.
Pas op! Pas op! roept de vrouw, straks waai je nog weg, Pim!
Heel even maar steekt Pim zijn kopje naar buiten; dan schiet hij geschrokken achteruit. Zijn ogen groot, zijn oren plat van de schrik en de grote wind. De deur slaat dicht. Alsjeblieft! roept Pim, die kan blazen zeg, die grote wind. Veel harder dan jij als je kwaad bent. Veel harder dan honderd katten…
Dat zei ik je toch! zegt Pom, als je nog één tel gebleven was waren al je haren er af geweest. En dat was nog niet eens het ergste. In je blote bastje had de wind je zo weggeblazen. Weg. Helemaal weg. Voor altijd.
Pim probeert achterom te kijken naar zijn mooie streepvachtje. Er is toch nog niks af, hè? vraagt hij bang. Met zijn kopje schuin bekijkt Pom hem. Nou, zegt hij, een klein stukje van je snor, geloof ik. O, ja… En je oren. Je hebt opeens oren van een tekkel. Van die hangoren. Helemaal scheel probeert Pim naar zijn oren te kijken. Tjoep… schieten ze omhoog. Nee, nee… zegt hij vlug. Ze zijn er nog. Die heeft de grote wind maar even plat geblazen.
Maar je schrok wel, lacht Pom.
Ach, welnee, 't is gewoon een grote opschepper, die wind. Als ik wil, kan ik het net zo hard als hij.
Wât? Wat kan jij nou? zegt Pom, blazen? Wind ma-

ken? Onze vrouw kan het niet eens!
O, néé? roept Pim, en als ze het bed opmaakt en zo van fluts fluts met de lakens doet? Dan waaien ook de oren van je kop. Er is niks aan!
Jij bent zelf een opschepper, zegt Pom.
O, ja? roept Pim, nou wacht maar eens, dan zal ik het je laten zien! Wat de vrouw kan, kan ik ook. Hij is door het dolle heen en rent de trap op. Pom er achteraan. Pim springt op het keurig opgemaakte bed en begint fluts-fluts aan de lakens te trekken.
Dat lijkt naar niks, zegt Pom, die kopschuddend toe kijkt. Mmm... mmm? roept Pim, die zijn bekje vol laken heeft, ba da ma eens zizi...
Wat zeg je? vraagt Pom. Pim laat het laken even los en wijst naar het voeteneind. Ga daar maar eens even zitten, zegt hij, dan waai ik je de oren van je kop!
Pom doet het en Pim gaat heel hard wind maken. Fluts... fluts... Hij hijgt ervan en raakt zelf helemaal verward in het laken. Als hij er weer uitkruipt, roept hij trots: Nou?
Maar wat is dat? Pom is weg. Niet op het bed, niet onder het bed, niet in de slaapkamer. Pim voelt zijn hart bonzen. O, lieve help, zegt hij, lieve help! Ik heb hem weggeblazen. Helemaal. Voor altijd!
Treurig zit hij op het verflutste bed. Hij ziet het voor zich; voortaan zal hij helemaal alleen zijn. Alleen in huis, alleen in de mand, alleen bij zijn bakje. Alleen op de wereld. Een hele allenige kat, zegt hij zacht en daar wordt hij nog treuriger van. Wat zal ik doen? denkt hij, me ook laten wegblazen? Net als Pom? Wie weet waaien we dan ergens in het grote buiten tegen elkaar op. Maar ja... hoe kan ik dan weten dat het Pom is als hij geen zwart vachtje meer heeft. En hoe weet hij dan dat ik Pim ben als mijn streepjes zijn weggewaaid?
Zo zit hij nog te denken, steeds treuriger, steeds alleniger, als beneden de deur weer slaat. Pim! Pom! Waar zijn jullie? roept de vrouw. Ze komt naar boven. Oooo... zegt ze, oooo... als ze het fluts-flutsbed ziet, lelijkerds! Lelijkerds! Wat hebben jullie gedáán!
Ik vrouw, ík alleen, mauwt Pim, die vlug onder het bed schiet. Pom is... Maar de vrouw geeft een harde tik op een dikke bobbel onder de deken bij het voeteneind. Ja, kruip maar niet weg. Pom! Ik zie je wel!
Pim gaat op zijn achterste poten staan en ziet hoe het zwarte kopje van Pom verschrikt onder de dekens uitkomt.
Oooo... zegt hij als ze samen onder het bed schuilen voor de boze woorden van de vrouw, dat is gemeen! Ik dacht dat ik je had weggeblazen met de grote fluts. En je had je gewoon verstopt!
Geméén! roept Pom, jij hebt de grote fluts gemaakt en wie krijgt er een tik? Ik!

Bewerkt door Simone Schell
Getekend door Eddy van Schuylenburg

Gebaseerd op de oorspronkelijke verhalen van Johnny Gruelle

Grootvader Hanesprink

Het was heel vroeg in de ochtend.
Lappen Lijs en oom Doedel wilden juist naar binnen gaan toen Lijs plotseling een geluidje hoorde. „Is dat Jantje de krekel?" vroeg ze. Oom Doedel ging op zijn buik in het natte gras liggen. „Kijk eens, Lijs," zei hij. „Dat is niet Jantje Krekel. Daar gaat grootvader Hanesprink. Hij zit op een heel klein wagentje, dat getrokken wordt door rupsjes. Is het niet prachtig?"
„Hai, ho, hai, ho," zong grootvader Hanesprink terwijl hij de rupsjes tegen de stengel van een bloem opstuurde.
Lijs en oom Doedel keken hun ogen uit. Het wagentje reed langs de stijle stengel omhoog. „Hopla, hopla," riep grootvader Hanesprink. „We moeten naar het hart van de bloem. Voorzichtig tussen de blaadjes door. Kom op, rupsjes, want grootmoedertje Hanesprink wacht op het meel."
Lijs en oom Doedel keken ademloos toe. Ach, lieve help. Een van de rupsjes struikelde over zijn eigen buik en daar tuimelde grootvader Hanesprink met wagentje en al omlaag.
„O, grootvadertje Hanesprink," riep Lijs. „Waar bent u. Zal ik u helpen?"

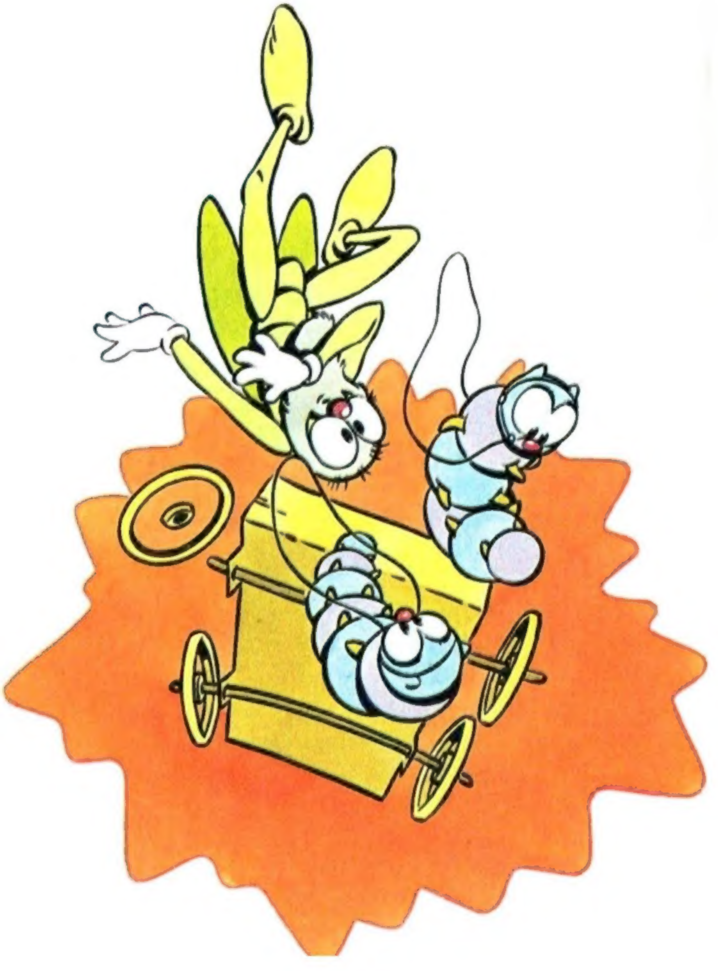

„Hier," riep grootvader Hanesprink. „Ik lig verdorie onder mijn eigen wagen." Hij krabbelde eronder uit. „Ik zie het al weer," bromde hij. „De teugeltjes van spinnedraad zijn gebroken.
Hoe kom ik nu naar boven met mijn oude poten?"
„Wij kunnen u toch helpen," zei Lijs.
„Goed idee," riep grootvader Hanesprink. „Til mij maar op en zet mij in het hart van de bloem. Daar zit het stuifmeel dat ik moet halen. Van stuifmeel bakt grootmoedertje Hanesprink de heerlijkste cake."
„Klimt u maar op mijn hand," zei Lijs. Grootvadertje Hanesprink werd door Lijs van bloem naar bloem getild. En oom Doedel maakte van een blad een tas waar grootvader Hanesprink het stuifmeel in verzamelde. „Ik heb een voorraad voor de hele winter!" riep grootmoedertje Hanesprink toen Lijs en oom Doedel grootvader Hanesprink naar huis hadden gebracht. Ze kregen allebei een plakje cake en je begrijpt zeker wel dat dat plakje zo klein was dat ze het nauwelijks proefden.
Grootvader en grootmoeder Hanesprink zwaaiden Lijs en oom Doedel na en ze kwamen nog net op tijd terug in de speelkamer. Marcella's vader was al op!

Zus of zo

tekst en tekening: Joost Roelofsz

Er is een circus in de stad. Charles, Wim en Kees mogen er naar toe van moeder. Als ze kaartjes hebben gekocht, gaan ze de circustent binnen. Het is er donker en er zijn al een heleboel kinderen. Opeens begint de muziek te spelen en komen de clowns binnen rennen. Eén clowntje heeft zulke grote schoenen aan, dat hij omvalt. „Ha, ha, ha, ha!" Alle kinderen liggen slap van het lachen. Het clowntje begint te huilen.
De tranen spuiten uit zijn ogen. „Bah!" schreeuwt Wim.

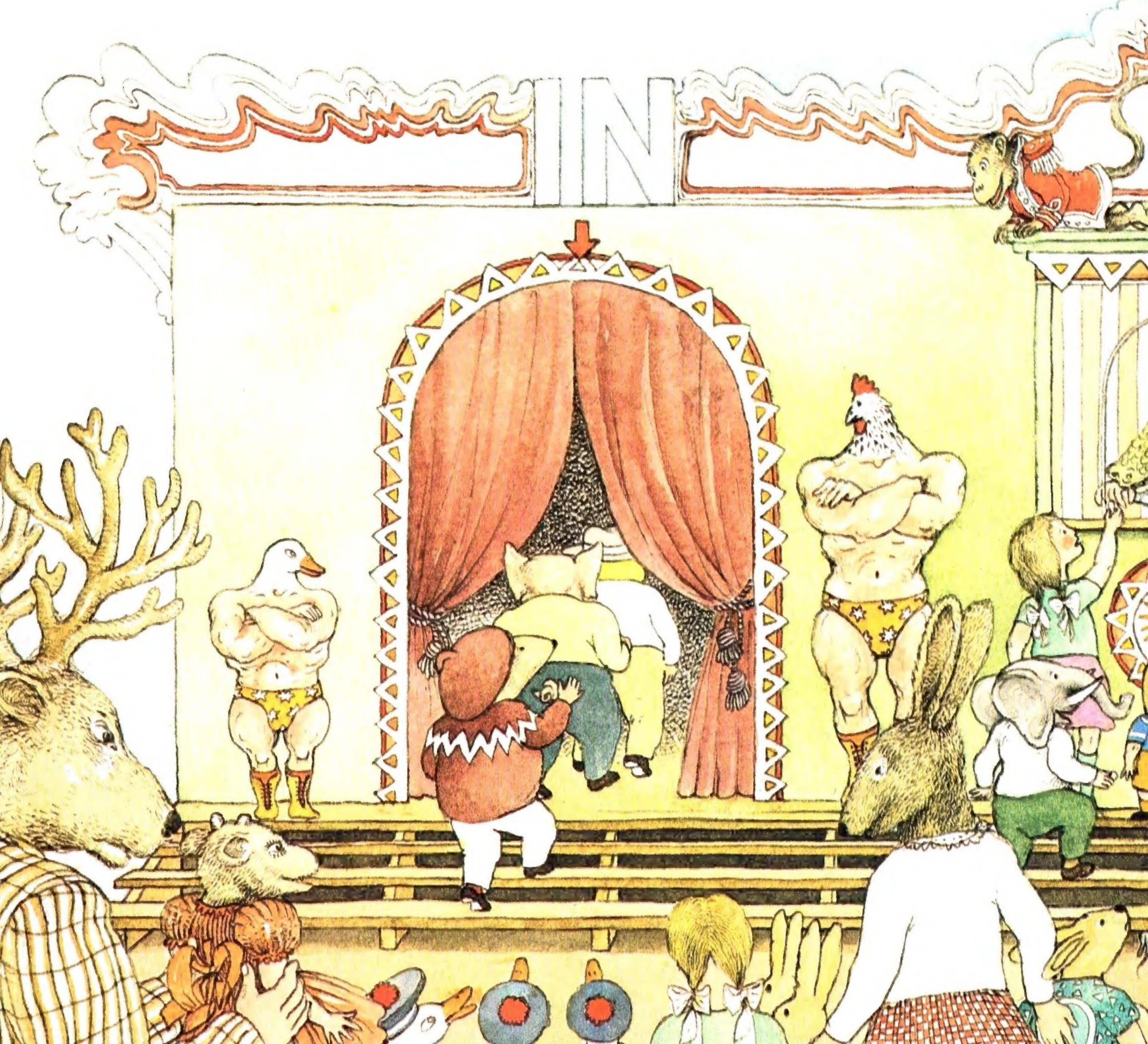

Het clowntje heeft Wim helemaal nat gehuild. Iedereen vindt het leuk, behalve de natte Wim.

„Kijk een beer," roept Kees. De beer zit op een autoped en krijgt een suikerklontje van de circusdirecteur. „Mmm, wat lekker," zucht Kees.
Dan komt er een sterke man in een zwembroek, hij klimt bovenin de tent. „Ooo, wat eng," zegt Charles. De man doet heel erg gevaarlijk, vinden de jongens.
„Blafwafwoef." Nu zijn de honden aan de beurt en ze doen allemaal kunstjes. Eén hondje is stout en doet alles fout. En dan komt er een grote olifant met een lange snuit en blaast dit verhaaltje uit.

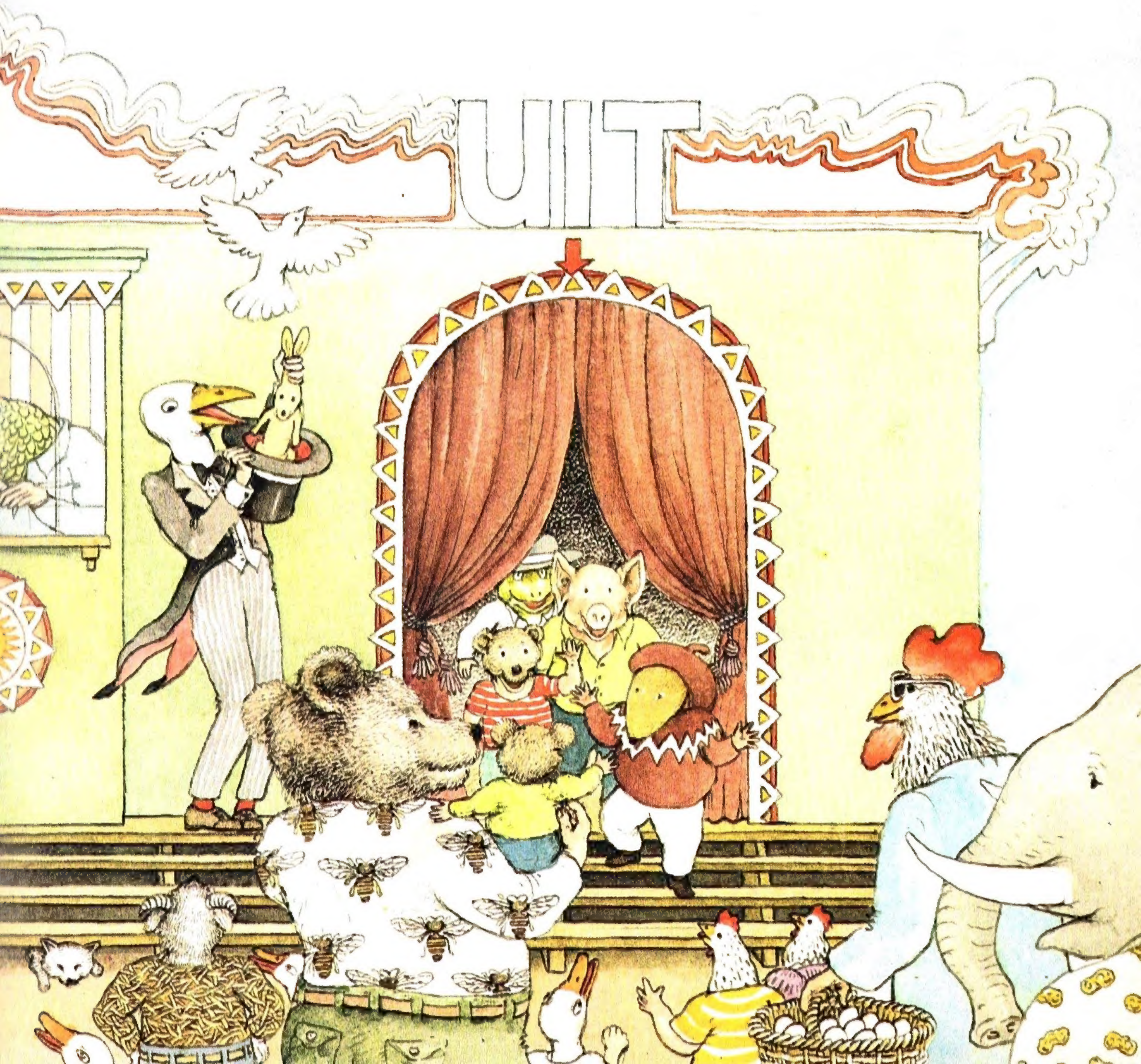

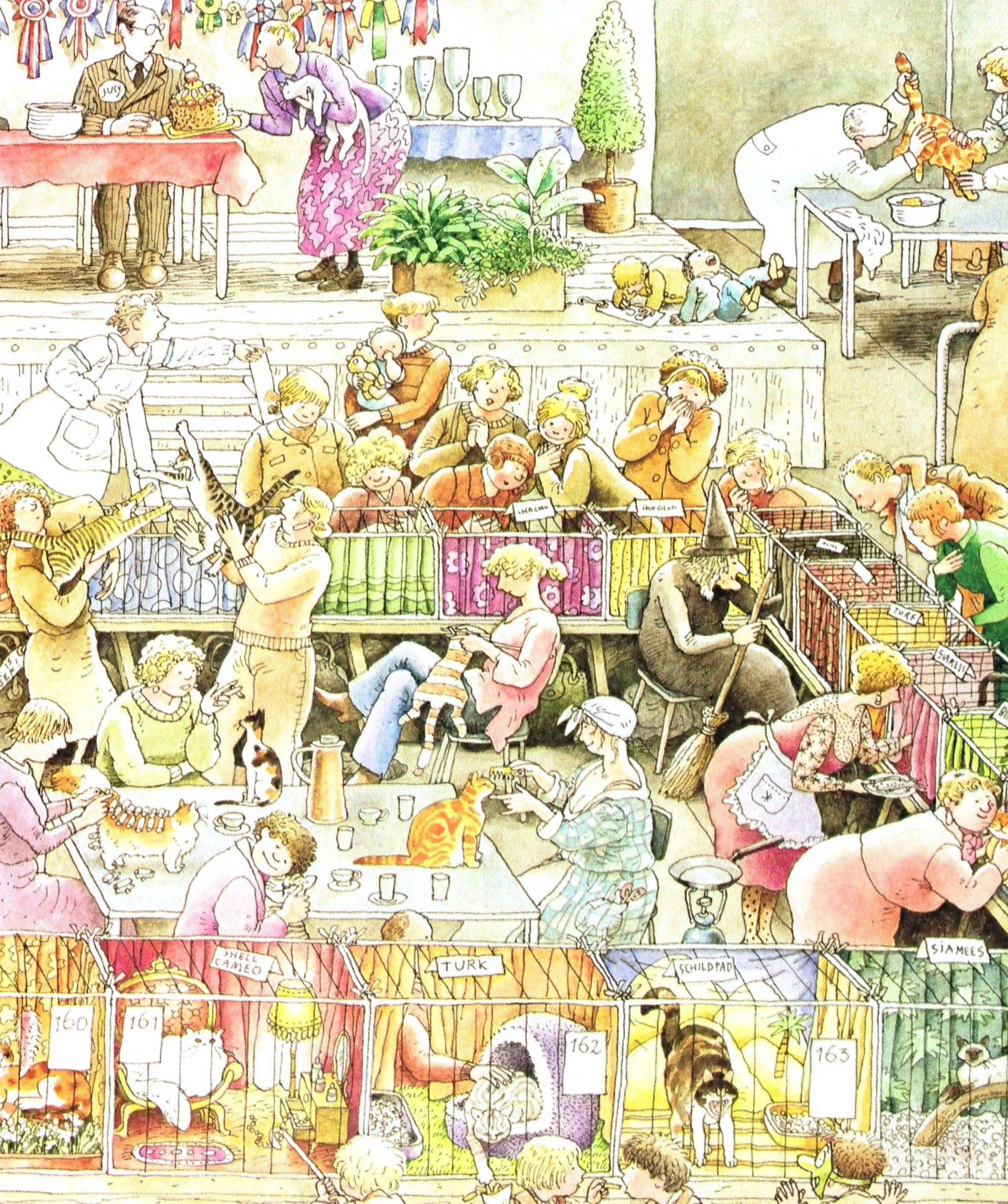
SHELL CAMEO
TURK
SCHILDPAD
SIAMEES
160
161
162
163

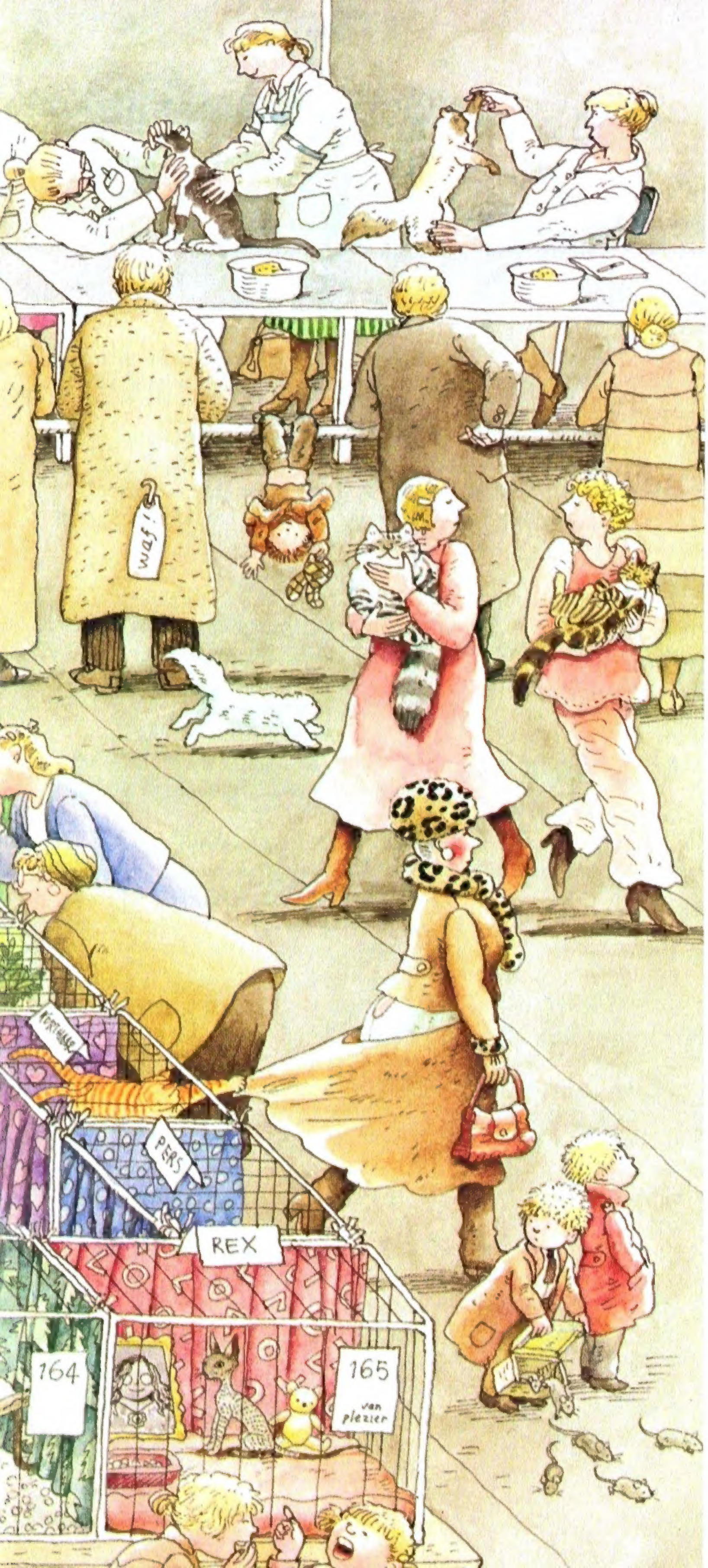

Hier ga ik naar toe

Hoe heet jullie kat? Of hebben jullie geen kat? Die van Jantje Rutten heet Frits en die is lelijk, joh. Verschrikkelijk. Hij heeft een vuile witte kop en slordige zwarte vlekken op zijn lijf. Eerlijk gezegd lijkt Frits uit de verte wel een beetje op een kleine koe. Maar Jantje zijn tante Patty, die heeft hele bijzondere katten. Daar gaat ze mee naar tentoonstellingen en soms winnen haar katten zelfs eerste prijzen. Ben jij wel eens naar zo'n kattententoonstelling geweest? Jantje wel, maar hij vond er niets aan. Weet je wat Jantje dacht? WEET JIJ WAT JANTJE DACHT? Dat die katten dan echte wedstrijden moesten houden. Muizen vangen, hardlopen, boompje klimmen of wie het hardste kon spinnen. Dat dacht Jantje en dat leek hem zo spannend! Maar weet je hoe het gaat op zo'n kattententoonstelling? Kom maar eens mee. Daar, achter die tafel, nee, daar waar Jantje op zijn kop aan het hekje hangt, staan mensen die de katten van top tot teen bekijken. „Is je kontje wel schoon, kat? Heb je je tandjes wel gepoetst, kat? Kan je netjes opzitten en pootjes geven, kat? Heb je wel een natte neus, kat?" Dan moeten die katten weer terug naar hun hok. En voor die hokken staan allemaal mensen te kijken. „Oh, wat een beeldige kat," roepen ze, of „Oh, wat een griezel. Het lijkt wel een tijger." (O, jeetje Jan, kom nu kijken, daar gaan er twee vechten. Mevrouw, pas op uw rok! Jan, daar loopt er een weg! Vangen, die kat.) Vind jij het leuk op een kattententoonstelling? Jantje Rutten wil toch liever naar een echte wedstrijd. Zullen we dat dan maar een keertje doen?

Tekst: Simone Schell
Tekeningen: The Tjong Khing

Oma Fladder

tekst: Burny Bos, tekening: Diet van Beek

Televisie kijken

„Als ik groot ben, word ik net als jij," zegt Dieuwertje.
Oma Fladder lacht.
Ze lacht met haar mond wijd open.
Zodat je haar gouden kies kunt zien.
„En dan neem ik ook een gouden kies."
Nu lacht oma nog harder.
Dieuwertje kijkt oma aan.
„Vind je dat gek?" vraagt ze.
Oma stopt met lachen.
„Nee, natuurlijk niet," zegt ze.
„Ik vind het heel leuk.
Daarom lach ik zo."
Dieuwertje knikt.
Dan is het goed.
„Zullen we televisie kijken?"
Oma haalt haar schouders op.
„Doe maar," zegt ze.
Dieuwertje doet het toestel aan.
„Kom maar lekker bij me zitten," zegt oma.
Ze schuift naar de hoek van de bank.
Dieuwertje gaat naast oma zitten.
Zo schuin tegen haar aan.
Dat is het gezelligste.
„O, wat leuk," roept oma. „Toppop!
Dat vind ik enig."
Dieuwertje vindt het stom.
Al die liedjes.
Dat is toch niet echt leuk.
Maar oma vindt van wel.
Ze is alweer van de bank gesprongen.
En nu doet ze de zangmeisjes na:
„Haidi haididoe didoe."
Oma schudt met haar twee handen in de lucht.
„Je bent net LUV," zegt Dieuwertje.
„Maar dan heel oud."
Oma lacht.
Ze ploft weer neer op de bank.
„Ik vind het ook wel stom hoor," zegt ze.
„Maar leuk stom, dat bestaat ook."
Plotseling gaat oma rechtop zitten.
„Doe maar uit," zegt ze.
„Doe de televisie maar uit.
We gaan zelf televisie maken.
Dat is veel leuker."
Dieuwertje snapt niet goed wat oma bedoelt.
„Dat kan toch niet," zegt Dieuwertje.
„Eh," zegt oma.
Ze staat even stil.
„Alles kan..."
„Als je maar wilt," zegt Dieuwertje vlug.
„Zo is het," zegt oma.
Ze kijkt om zich heen.
„Juist," zegt oma.
Ze pakt een groot schilderij van de wand.
Met een schroevedraaier maakt ze het schilderij los.
Zodat alleen de gouden lijst overblijft.
Oma zet de lijst op twee stoelen.
En door de lijst kijkt ze naar Dieuwertje.
„Een bijzonder goedenavond," zegt oma.
„Leuk dat u weer allemaal kijkt.
Vanavond heb ik een leuk programma voor u.
Eerst oma Fladder die een koe nadoet.
En daarna komt Dieuwertje.
Oma Fladder begint."
Even duikt oma onder de stoel.
Maar daar is ze alweer.
Haar kaken kauwen als een koe.
Zo van links naar rechts.
Dan roept ze keihard:
„BOEEEEE!"
Dieuwertje moet er om lachen.
En daar moet oma weer van loeien.
„BOE! BOE! BOOOEEE!!!!!!"
Zodat Dieuwertje nog harder moet lachen.
En oma nog harder moet loeien:
„BOOOOOOEEEEEEEEEEEEEEE EEEEE!"
Er wordt gebeld.
Oma holt naar de deur.
Het is de buurman.
„Kan het niet wat rustiger?" vraagt buurman.
„Ik kan niet eens rustig naar Toppop kijken.
Telkens loeit er een koe doorheen."
„Pardon," zegt oma.
Ze geeft Dieuwertje een knipoog.
En buurman krijgt een kus op zijn wang.
Het is een lipstickkus.
Zo een die een rode vlek maakt.
„Dag buurman.
Boeee."

Een hoed staat je goed

Zou jij ook wel zo'n mooie versierde hoed met carnaval op willen? Dat kan! Pak je kleurpotloden en teken jezelf maar onder de hoed.

tekening: Monica Maas

Op de „beste ouders" bladzijde lees je wat je met deze plaatjes kunt doen.

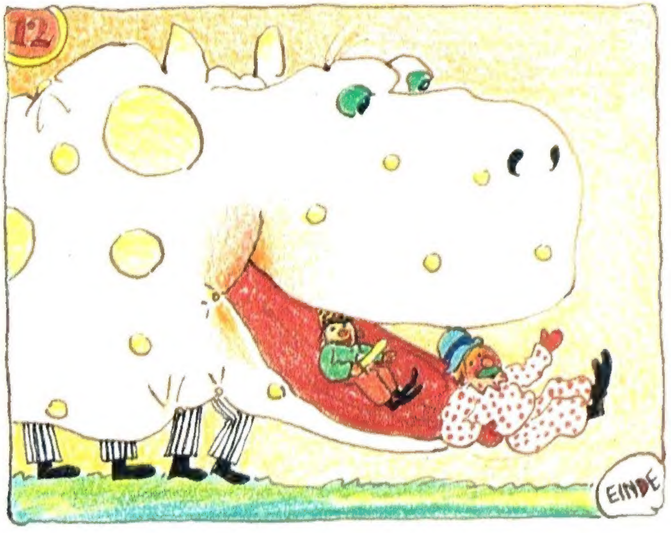

getekend door: Ivo de Weerd

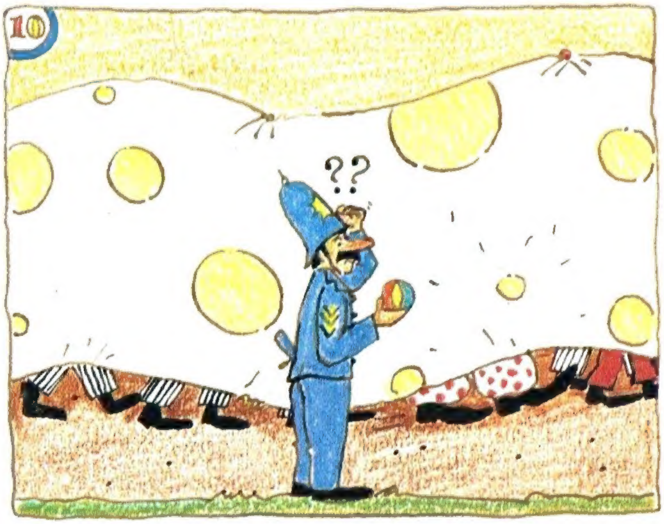

Vouwen .... Knippen

2

11

4

9

6
ugh!
6 6
6

7
10 10 10

beste ouders

bobo

1981 nr. 9-27 februari Een uitgave van Oberon B.V., Postbus 6003, 2001 HA Haarlem, telefoon 023-339040. **Abonnementsprijs:** f 1,30 per week of f 16,90 per kwartaal (13 weken). Losse nummers: f 1,45. België: prijs per nummer 24 Fr. **Abonnementsopgaven:** Schrijf naar Bobo, Antwoordnummer 374, 2000 VE Haarlem of bel tel.: 023-173322. **Betalingswijze:** Abonnees krijgen een stortingsacceptgirokaart toegestuurd. Wie het blad via de bladenman ontvangt, kan de betaling ook contant met hem regelen. **Inlichtingen en klachten voor Postabonnees:** U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00- 16.30 uur wenden tot Medianet B.V., Postbus 299, 2000 AG Haarlem, telefoon 023-319420. **Inlichtingen en klachten voor abonnees via de bladenman/wederverkoper:** U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00-16.30. uur wenden tot Medianet B.V., Postbus 6298, 2001 HG Haarlem, tel. 023-319420. **Adreswijzigingen:** Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman of bij Medianet B.V. **Verdeler voor België:** N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., (Internationale Uitgevers Mij. N.V.) Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, telefoon 031-382380. Postrekening nr. 000.0083405.82. Prijs per nummer 24 Fr. Tevens verkrijgbaar bij uw weekbladverkoper en in de boek- en dagbladhandel.
© Oberon 1981 Nederland

Carnaval wordt beneden de grote rivieren door vrijwel iedereen gevierd, terwijl in noordelijker streken van ons land het veelal alleen een feest voor kinderen is. Het is dan ook vanzelfsprekend dat Bobo deze week een beetje in het teken van het carnaval staat. In Kleutertje Knutsel vindt u een feestkraag met bijbehorende das die samen met de malle bril van de vorige week een originele carnavalsuitmonstering voor uw kleuter vormt!

Bellenhoed

De feestelijke bellenhoed die u hierboven ziet afgebeeld is een schitterend hoofddeksel voor kleine carnavalvierders. U maakt 'm van een stuk stevig papier dat u in een punt vouwt. De 5 cm brede rand wordt aan de onderzijde geplakt of geniet. In de punt steekt u slierten confetti die u het beste kunt vastnieten. De hoed kan versierd worden met gekleurde stippen en de belletjes maken hem tenslotte kompleet!

Natuurboek voor het hele gezin

Het valt niet mee om in de stroom van natuurboeken die de markt overspoelt nog iets te vinden dat echt iets bijzonders is. „Dieren in en om het huis", is zo'n uitzondering. De uitgave is goed verzorgd, telt 208 pagina's en staat vol met schitterende aquarellen van Kees de Kiefte. Het boek is geen encyclopedie of naslagwerk, maar een verzameling signalementen van grote en vooral kleine dieren die in en om het (Nederlandse) huis te vinden zijn. Een waardevolle uitgave vol informatie, bijeengebracht door Ton de Joode en Prof. Anthonie Stolk. Prijs: f. 54,50. Uitgave Zomer & Keuning.

Volgende week in Kleutertje Knutsel aankleedpoppen

I

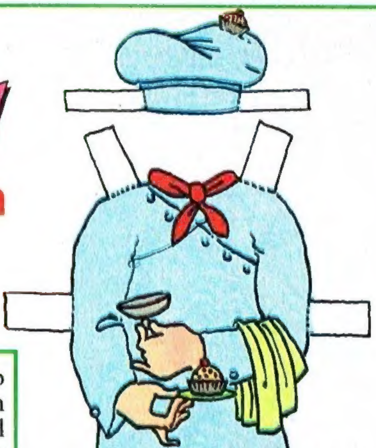

Uw kleuter vindt volgende week in onze knutselbijlage vier poppetjes van papier die aangekleed kunnen worden: Een kok, een ridder, een politie-agent en een deftige dame. De kleren van de kok worden er meteen bijgeleverd; de rest van de kledingstukken volgt de week daarop.

Tekenaar Ivo de Weerd laat op pagina 13 en 14 opa met zijn kleinzoon naar het carnaval gaan. Een stripverhaaltje zonder woorden dat, uitgeknipt en op de juiste volgorde gelegd, een alleraardigst mini-boekje oplevert. Knip de plaatjes twee bij twee op de ononderbroken lijnen uit. Vouw ze op de stippellijnen dubbel en leg de paginaatjes op volgorde.

Met opa naar het carnaval

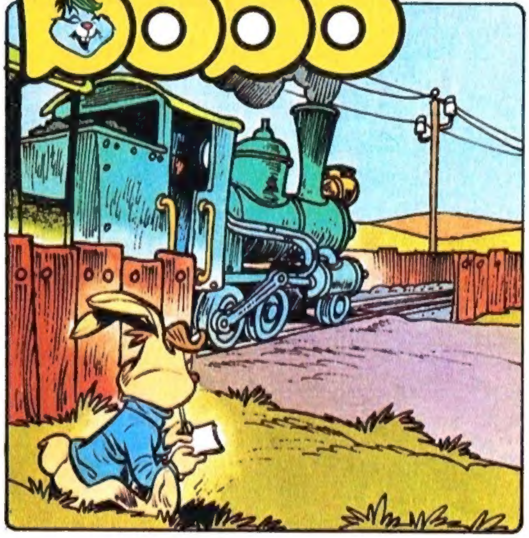

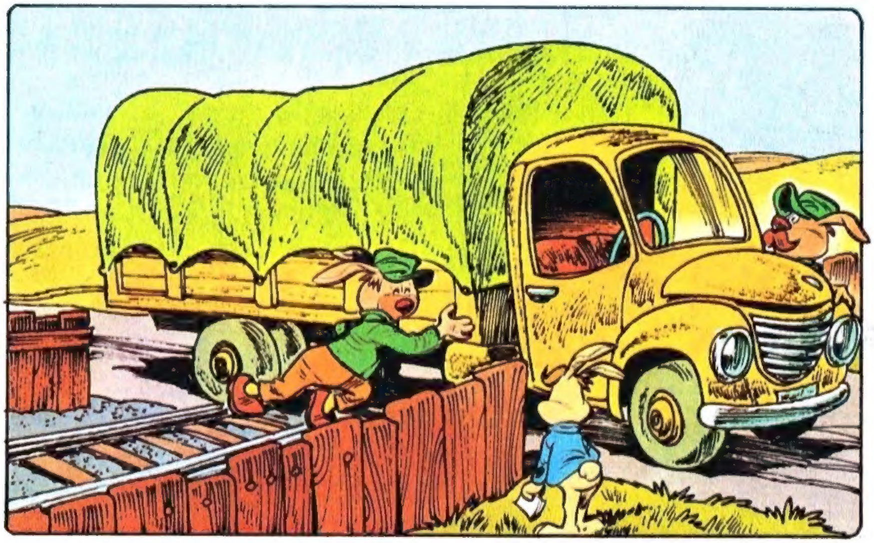

bijna een botsing

Tsjoek-Tsjoek is gék op treinen. En nu heeft hij al een paar weken iets nieuws verzonnen. Bij de overweg, waar alle treinen wat langzamer rijden, schrijft hij alle nummers op van lokomotieven en wagons. Vandaag zit hij er ook weer — maar inééns springt hij op! Een vrachtauto staat midden op de rails en kan niet meer vooruit. De mannen duwen en duwen, maar het helpt niets. En Tsjoek-Tsjoek weet, dat er een trein aankomt! Hij denkt niet eens na. Hij hólt langs de rails, zwaaiend met zijn schrift. O, o! Daar komt de trein. Als de machinist hem maar ziet! Hij schreeuwt zo hard hij kan! Eindelijk ziet de machinist hem. En gelukkig begrijpt hij ook dat er iets aan de hand is. Hij remt en remt… en vlák voor de vrachtauto staat de trein stil! Alledrie bedanken ze Tsjoek-Tsjoek en… hij krijgt een elektrische trein als beloning!

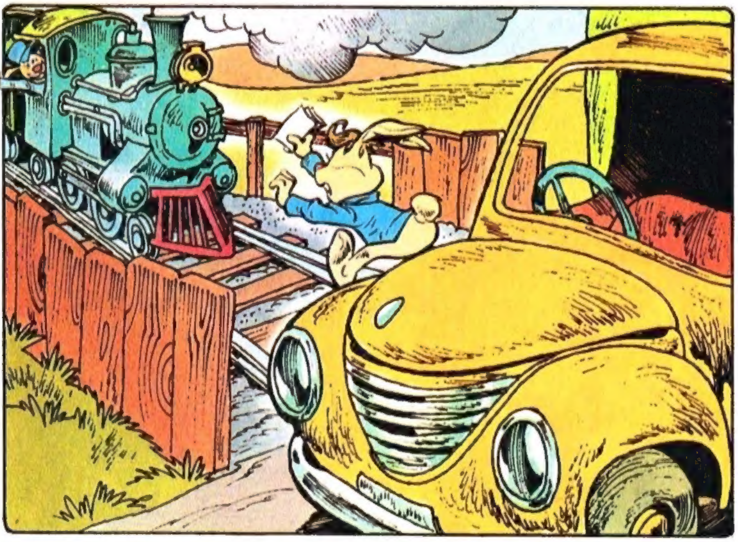

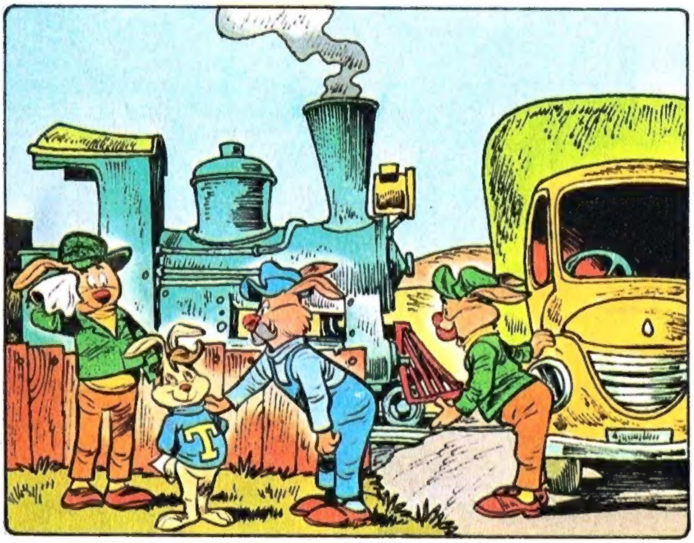

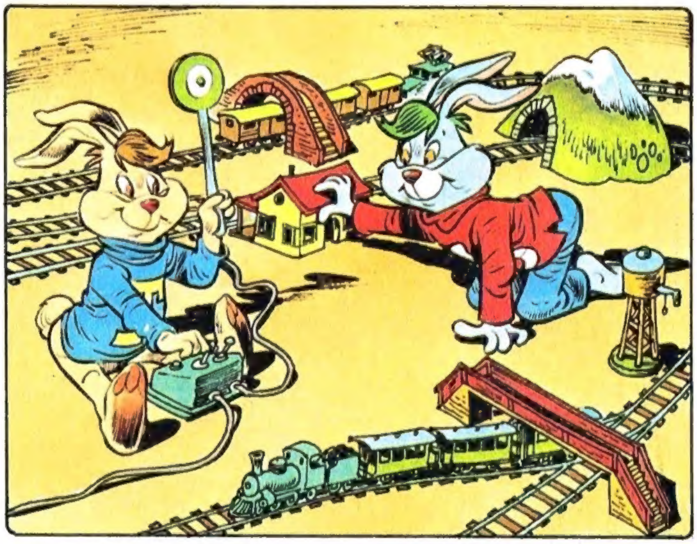

tekst: Corinne van Moorselaar, tekeningen: Sergio Cavina